

De Absurde Fabelkrant

DAGBLAD NR. 0001/1STE JAARGANG/PROVINCIE WEST-VLAANDEREN/KONING LEOPOLD III-LAAN 41 B-8200 BRUGGE/ WWW.WINOB.BE

Ezel met één oor aanhoort intieme confidenties

Wat hebben een therapeute, een zelfmoord-terroriste, een hooligan, een antichrist en God met elkaar gemeen? Ze stortten allemaal hun hart uit bij een éénorige ezel. Auteur Frank Adam legde zijn 2 oren te luisteren en pende alle bekentenissen neer in de 3-delige reeks “Confidenties aan een ezelsoor”.

Het resultaat zijn korte verhaaltjes vol humor en absurditeit, met steevast een knipoog naar de actualiteit. De lezer wordt gedwongen na te denken over problemen en komt voor dilemma's te staan. Na de boeken, de theatervoorstellingen, de kranten en de cd leek deze tentoonstelling een logische volgende stap. Sprekende citaten uit de verhalen worden samengebracht met de prenten van Klaas Verplancke en vormen zo de basis van wat je te zien krijgt.

We nodigen jullie uit om op ontdekkingstocht te gaan en je te laten verleiden tot het subtiele spel tussen woord en beeld.

Deze tentoonstelling reist rond in de West-Vlaamse bibliotheken. Meer info op: www.winob.be

(foto © Rik Teunis)

Frank Adam

Frank Adam schrijft romans, teksten voor theater en opera, poëzie, fabels en liederen, en maakt en speelt zelf theater. Met “Confidenties aan een ezelsoor” blies hij het genre van de fabel voor volwassenen nieuw leven in. Hij publiceerde zijn absurde fabels als literaire reeks in de krant, bundelde ze in meerdere boeken, bewerkte ze voor Kunstencentrum De Werf Brugge tot literaire performance, muziektheatervoorstelling en liederencyclus en voor Klara tot radioluisterspel. Zijn literaire ezel bezorgde hem een verblijf in de Villa Marguerite Yourcenar in Frankrijk, een opdracht van het Franse ruimtevaartagentschap Centre National d'Etudes Spatiales (cnes) en een redevoering in het Musée d'art moderne et contemporain in Straatsburg en het Maison de la Poésie in Parijs. Hij schreef zijn erotische fabels deels als writer in residence op de Mont Noir in Frankrijk, deels als writer at home op Oedelem-Berg. www.frankadam.be

Klaas Verplancke

(foto © Jan Dierckx)

CONFIDENTIES AAN EEN EZELSOOR

De absurde fabels van Frank Adam

geïllustreerd door
Klaas Verplancke

Een reizende tentoonstelling

MEER WETEN OVER DEZE TENTOONSTELLING?
SURF NAAR WWW.WINOB.BE

Klaas Verplancke is één van de bekendste Vlaamse illustratoren. Al sinds 1990 is hij voornamelijk all-round illustrator en grafisch ontwerper en vanaf 2000 ook auteur van jeugdboeken. Met zijn gekende mix van schalkse humor en scherpe observatie hertekent Klaas Verplancke elke filosofische vertelling van Frank Adam tot een geraffineerd en fascinerend beeldverhaal.

Alle informatie over het werk van Klaas Verplancke vind je op de site: www.klaas.be

INHOUDSTAFEL

Voorstelling project.....	1
Vrienden van de ezel.....	2
Kranten, boeken, theater en cd's.....	3-5
De voorkeur van Frank Adam.....	6-8
De voorkeur van Klaas Verplancke.....	9-11
Woordje uitleg van Winob.....	12

Provincie
West-Vlaanderen
Door mensen gedreven

Genieten. Het zit in ons.

Rik Teunis

(Foto © Rik Teunis)

De vrienden van het ezelsoor

RIK TEUNIS
Alles wat Rik Teunis tot nu toe gedaan heeft omvat stilaan de proportie van een telefoonboek.

Hij regisseerde eerder Frank Adam in Mijn mond eet graag spinazie maar ik niet, een geënceneerd po-

ezieprogramma waarin vrij en onorthodox met versjes wordt omgesprongen. Ook de regie van “Wat de ezel zag”, is van zijn hand. In die voorstelling bewerkten Rik Teunis en Frank Adam het kinderboek van Frank tot een kerstvertelling voor twee stemmen en vier handen. Rik Teunis regisseerde verder Tania Van der Sanden en Wouter Bruneel in de kindertheatervoorstelling “De jongen die uit zijn lichaam viel”, (productie De Werf) en is ook de regisseur van “Confidenties aan een ezelsoor”, “Polaroid 58” en “Erotische Fabels”. Verder specialiseerde hij zich in lichtontwerpen voor verscheidene theaterproducties van o.a. Dirk Thanghe, Sam Bogaerts, Bob De Moor, Piet Arfuille, Manmanman,...

Een andere passie situeert zich af in geluidsontwerpen creëren voor theaterproducties en installaties. Met enkele videoproducties voor de Vlaamse Gemeenschap, goochelaars en thea-

terproducties geeft hij zich volledig over aan de taal van het beeld. Verder creëde hij decorontwerpen voor o.a. Jurgen Delaet, De Kopergietery, Bloedgroepproducties van Sam Bogaerts... Werkt momenteel in theaterMalpertuis als productie-leider, technisch coördinator en lay-outer voor programmaboekjes, affiches en flyers. Voor radio maakte hij samen met Frank Adam hoorspelen voor Klara (“Wat de ezel zag” en “Erotische Fabels”). Als fotograaf werd hij onlangs genomineerd door Photo-Laureats in de Verenigde Staten, heeft een tijd websites ontworpen voor theaterMalpertuis en treedt voor diverse architecten op als adviseur voor theaterhuizen (theaterMalpertuis - Tielt, De Kleine Beer - Beernem, De Cultuurfabriek - Damme, De Kazamatten - Gent). Ook outside-sporten zijn hem als sportmonitor niet vreemd. Deze kleine inleiding geeft een beperkt idee in welke takken van onze samenleving Rik Teunis te vinden is. Het boek verschijnt waarschijnlijk na zijn dood.

JOHAN DE SMET

Johan De Smet, geboren in Gent in 1956, maakt muziek sedert 1970. Hij is autodidact als componist en werkt in allerlei domeinen van de muziek: theatermuziek, opera, filmmuziek, kamer-muziek, liederen en oratoria.

Zijn eerste opera “Het Rattenkasteel” naar een stripverhaal van Marc Sleen sloeg in de

Vaamse muziekwereld in als een bom. Daarna volgden nog vele wonderbaarlijke kameropera’s “Het monster van Frankenstein”, “De Liefde voor de 3 Manen”, “Je pleure des bananes”, “De woestijn der Denkers”. Hij is de bedenker en oprichter van het legendarische psychopathische balorkest The Simpletones, waarvan het hele repertoire is opgebouwd rond 3 tonen si-re-mibemol. Tot zijn belangrijkste werken behoren het post-atheïstische “Requiem Euthanasia”, “De Johannespassie” en de opera “Decap”. Johan De Smet noemt zijn muziek “Musique Pathologique”. Zijn werkwijze is sterk verwant met “la méthode paranoïa-critique” van Salvador Dali. Zijn muziek valt inderdaad buiten alle categorieën. Hij werkt geregeld samen met tekenaar-performer Kamagurka. Met Frank Adam schreef hij de openluchtopera “Urt” die door omstandigheden nooit integraal is opgevoerd. Zij bewerkten Adams “Absurde Fabels” tot liederencyclus, literaire performance en radioluisterspel. Sinds 1999 leeft hij teruggetrokken en werkt hij in alle stilte aan zijn eigenzinnige oeuvre.

Johan De Smet

(Foto © Frauke Dendoover)

Wat vooraf ging...

EEN ÉÉNORIGE EZEL HEEFT VLAANDEREN VEROVERD! (RADIO 1)

‘Adams literaire ezel speelde eerder een belangrijke rol in zijn eigenzinnige kerstvertelling “Wat de ezel zag”, geïllustreerd door Klaas Verplancke, later bewerkt tot een theatervoorstelling (De Werf) en luisterspel (Klara).’

Jozef raspte zijn bijl langs de rots, steeds wilder en harder en zei: ‘Mevrouw, woorden zijn als maskers. Vertrouw ze voor geen cent. Ze dienen om te liegen, om te verstoppem wat je denkt. Dus boze geest of engel, duivel of profeet, denk maar niet dat ik die ezel vergeef zonder dat ik hem eerst straf! Zijn oor gaat eraf!’

De formule van de Confidenties is even eenvoudig als onuitputtelijk: in elke aflevering van “Confidenties aan een ezelsoor” stort een door zorgen gekweld personage zijn hart uit bij een éénorige ezel.

‘DAT GEBEURT STEEDS OP EEN TOON DIE HET MIDDEN HOUDT TUSSEN HUMOR EN AFGRIJNZEN, TUSSEN GLIMLACH EN GRIMLACH.’ (DE MORGEN)

Wat in 2004 begon als een reeks absurde fabels voor volwassenen in de krant groeide geleidelijk uit tot een omvangrijk artistiek project met vele vertakkingen.

Prent uit ‘Wat de ezel zag’, p. 46, onder ‘De bijl’.

Confidenties in de kranten

In de eerste reeks “Absurde fabels”, verschenen in De Standaard Magazine tijdens het seizoen 2004-2005, aanhoorde Adams ezel vermakelijke confidenties in een stal aan de rand van de woestijn.

In de tweede reeks, verschenen in de boekenbijlage van De Morgen voorjaar 2007, maakte zijn éénorige fabeldier een bewogen wereldreis vol schokkende gebeurtenissen en hartverscheurende ontboezemingen. In de derde reeks, (voorjaar 2008) opnieuw verschenen in De Morgen, werd de ezel geconfronteerd met erotische bekentenissen. Adam kwam op het idee voor deze reeks op een ochtend toen hij wakker werd.

ENKELE EROTISCHE FABELS ZOALS DEZE VERSCHENEN IN DE MORGEN /
DE BOUWVAKKERS / OVER EROS IN DE BOUW

‘Hé, Ezel, kom je bij ons boven schaften?!’ riep de eerste bouwvakker van af de steiger. ‘Een dame heeft één van ons besteld voor een intieme middagpauze hier op de werf, via de escortservice van de Pizzahut, waardoor we straks met zijn allen van een gratis maaltijd worden voorzien.’

‘Hartelijk dank,’ riep de ezel, ‘maar ik zou jullie niet graag ontrieven.’

‘Dat zul je geenszins, we krijgen altijd meer dan we opkunnen. En wie weet kom je straks wel op het menu van die dame terecht, en mag jij de honger van haar begeerte stillen!’

‘Persoonlijk,’ zei de ezel, ‘zou ik haar dat niet aanraden.’

‘Niet zo bescheiden!’ riep de tweede bouwvakker. ‘Zelfs wij vinden dat je, ondanks een reeks onvolkomenheden die we aan jou hebben opgemerkt, best nog met de gemiddelde bouwvakker kunt concurreren!’

‘Wel, dan zal het wel moeten,’ besloot de ezel op een dusdanig laconieke toon dat de bouwvakkers moesten lachen.

In afwachting van de dame en de pizza’s genoten allen boven op de steiger van een koele slok bier en het fraaie vergezicht over de werf.

‘Eros in de bouw is een thema dat mij mijn hele leven al heeft geïntregeerd,’ zei de ezel. ‘Vanwaar toch jullie aantrekkingskracht?’

‘Net als verpleegsters, schooldirectrices en vrouwelijke postbodes,’ legde de eerste bouwvakker uit, ‘zijn wij bouwvakkers een erotisch archetype. Als we tillen zijn we een en al kracht, als we bouwen verzinnebeelden we bescherming, bij het lezen van technische plannen straalt ons intellect als een aura om ons hoofd, de begeerte waarmee we de stenen strelen hangt vereeuwigd tussen de slaapkamermuren, en hoog op onze steigers, als we ons met enige ironie verwonderen over het vrouwelijk schoon dat ter meerdere eer en glorie van de wereld en van zichzelf beneden ons flaneert, zijn we aan de goden gelijk. Hoe vrouwelijk zou het vrouwelijke immers nog zijn zonder wij die er ons over verwonderen?’

‘Je mag ook niet vergeten,’ zei de tweede bouwvakker, ‘dat de vrouw als vanouds is gefocust op het behoud van de menselijke soort en daardoor is gebiologeerd door seks ter voortplanting.’

‘Daar hebben bouwvakkers toch geen monopolie op,’ merkte de ezel op.

‘Nu nog niet, maar als de olie opgedroogd is, de wereld door oorlogen en rampen is verschroeid, en alle soldaten, kantoor- en flatgebouwmannen zijn verdwenen onder het puin: wie zal de vrouw dan een hut bouwen tegen de gure wind? Wie zal hout sprokkelen voor haar vuur? Wie zal in haar gaan om haar met levenskrachtig zaad te bevruchten? De vrouw is van nature visionair en door de geschiedenis heen, hoe hoog haar positie ook moge zijn geweest, minister, premier of koningin, is ze de homo construens altijd heimelijk blijven begeren.’

‘Hoe gaat het straks praktisch in zijn werk?’ vroeg de ezel. ‘Dit is allemaal erg nieuw voor mij.’

De eerste bouwvakker legde uit dat het een soort ritueel was dat zelfs zij keer op keer opnieuw moesten ondergaan.

‘Bij de eerste ontmoeting wil de helft van de dames enkel praten, de andere helft wil vooral dat hun diepste verlangens worden bevredigd.’

‘En bij de tweede ontmoeting?’

‘Vanaf de tweede ontmoeting wordt er over praten nauwelijks nog gepraat.’ ‘Maar wat wordt er precies van mij verwacht?’

De bouwvakkers monsterden de ezel van top tot teen en leken met hun blikken onderling te overleggen.

‘Wij hebben zo elk onze specialiteit,’ zei de kraanman na een lange stilte.

‘Sommige dames willen gewoon genomen worden, het doet er niet toe of ze zich langs onder of langs boven bevinden, op handen en knieën of op hun zij, zolang het maar gebeurt door iemand die enorm zwaar geschapen is en het lang vol kan houden. Iemand die hen zo dik gezwollen binnendringt dat de minste beweging een aan een orgasme grenzende tinteling in de dames hun vagina en clitoris teweegbrengt maar die er toch voor zorgt dat hij niet zelf voortijdig zijn zaad in hen spuit, tenzij hij dat kan, meerdere keren na elkaar.’ Allen keken grinnikend naar de tweede diender.

‘Sommige dames, meer dan je zou verwachten, worden graag oraal bevredigd, al of niet terwijl ze ook nog door een vinger worden gepenetreerd. Ande-

ren worden daar liever met de vingertoppen gestreeld. Tegen een muur, op steigers of op zakken cement. Er zijn ook dames die per definitie iets willen ondernemen met twee van ons tegelijk, en af en toe heb je er, maar dat is dan meer uitzondering dan regel, die zich willen laten beminnen in groep. Vaak zijn het ook vrouwen die erop staan om ons te misbruiken, ze zeggen dan heel gemene dingen tegen ons en doen ons vernederende handelingen verrichten, met onszelf en soms met elkaar. Soms willen ze dat we in een rij speciaal voor hen masturberen, terwijl ze achter ons patrouilleren en in ons scrotum en perineum knijpen als we niet snel genoeg tot een climax komen of onszelf niet bevredigen in de maat die zij opgeven met hun tong tegen ons oor of langs onze ballen. Hoewel ze bij een eerste ontmoeting doen alsof ze dat nooit van ons zullen verlangen, dringen de meesten er vroeg of laat toch op aan dat we klaarkomen op hun borsten, als ging het om huidverzachtende crème voor hun tepels. Enkelen dwingen ons zelfs, hoewel niemand van ons daarvan houdt en we meestal door de anderen moeten worden vastgehouden, ons liefdessap te sproeien in hun mond, omdat zij dat zo lekker vinden.’

‘Er zijn er die zeggen,’ zei de tweede diender, ‘dat de vrouw een seksueel roofdier is en dat het komt doordat haar libido zich pas de laatste halve eeuw heeft kunnen bevrijden, maar zover ik van mijn grootvader heb vernomen, zijn ze altijd zo geweest en vond het vroeger meer plaats in het verborgene.’

‘Maar hoe staan jullie echtgenotes hier tegenover?’

‘Luister, wat is het alternatief?’ vroeg de kraanman zich af. ‘Ik heb geprobeerd te werken op een werf waar je enkel als bouwvakker aan de slag kon; na zes maanden zei mijn vrouw zelf “Hou ermee op”. De prestatiedruk was hoog, het loon laag, het werk saai en de sfeer niet bijster collegiaal. Nu verdienen we iets bij, krijgen onze families te eten en zijn we tenminste vrienden onder elkaar.’

Het gesprek werd overstemd door een aanrollend gedonder dat eindigde in een oorverdovende knal.

De vrouw van de Pizzahut leverde haar waar niet op de gebruikelijke studentscooter-met-afgedankte-visbak en met het obligate petje, maar reed in stijl de werf op met een Harley-Davidson, in een spannende jeans en een los hangend doch anatomisch goed gevuld T-shirt.

‘Okay, mannen,’ riep ze terwijl ze de dozen pizza beneden tegen de steigers stapelde, ‘ik hoop dat jullie zich vanochtend niet te veel hebben gewassen en dat jullie goed hebben gezweet? De dame van vandaag houdt van smerig en grof. Bejegen haar zo ruw en onbeleefd mogelijk, doch enkel als erom wordt gevraagd. Bovendien is ze smerig rijk. Doe jullie best en er komt morgen vast meer. Zijn er vragen?’

De dame in kwestie arriveerde vijf lange minuten later in een Alfa Romeo cabriolet met Giulietta rood koetswerk en fumé voorruit, waarin de inmiddels hete middagzon verblindend weerkaatste. Een met gelakte nagels getooide hand op het portier gaf doofstomme instructies die door de vrouw van de Pizzahut in schreeuwerige bevelen werden omgezet. Terwijl de ezel zich vrij gelijktijdig met de andere bouwvakkers, als in een strak geregisseerde choreografie, op bevel omdraaide, zijn benen spreidde, zijn nek vastpakte en met een holle rug vooroverboog, dacht hij: Wat is het fijn een bouwvakker te zijn.

Drie boeken, één oor

Adam publiceert zijn absurde fabels inmiddels niet alleen in de krant, hij bundelt ze ook in meerdere boeken (uitgeverij Davidsfonds/Literair), brengt ze zelf op scène en leverde met componist Johan De Smet twee liederencycli en twee cd’s af.

Erotische fabels op de planken

EREDIENST VOOR GODEN VAN LIEFDE EN EROTIEK

(Foto © Rik Teunis & Simon Neels)

Na het succes van de literaire reeks en het boek, werd het tijd om de ezel uit de stal en op het podium te brengen. Kunstencentrum De Werf zette zijn deuren wijd open en bood Adam, ezel en kompanen gastvrij onderdak aan.

Samen met theatermaker Rik Teunis, componist Johan De Smet en diens prettig gestoorde Johnny Smet String Quartet werkte Adam een variété-avond-concept uit waarin de expressief vertelde fabels afwisselden met zogenaamde ezelsliederen. Pers en publiek leverden unaniem lovende kritieken. Na de premièrereeks in het najaar 2005 ging de voorstelling in het voorjaar 2007 en 2008 uitgebreid op tournee door Vlaanderen. Oktober 2008 bracht Frank Adam zijn Erotische Fabels samen met Johan De Smet en Les Voix Erotiques de la Belgique o.l.v. Edwig Abrath op scène voor Kunstencentrum De Werf-Brugge, in een regie van Rik Teunis. Adam & De Smet vatten de voorstelling op als een zinnenprikkelende eredienst voor de goden van liefde en erotiek. Elke erotische fabel vloeit over in een lied over de liefde.

‘Een eredienst van de erotiek, betoverend, spannend, hilarisch. Mooi vertolkt door Les Voix Erotiques de la Belgique. Een heel bijzondere reeks radiominiatuurtjes van woord en muziek. Frank Adam peroreert, heel betoverend als altijd, over de retorica erotica. Puik en gedurfd werk dat soms bewust de schreef opzocht om ons te dwingen op een nieuwe manier naar de oude erotiek te kijken. (Bart Stouten, De tuin van Eden, Klara)

Een mis vol onkuisheid. Een roesopwekkend muziekritueel in de geest van de Decamerone en de Canterbury Tales, in een regie waar het testosteron afspat. Briljant getoonzet door Johan De Smet. Les Voix Erotiques de la Belgique zijn vocaal onberispelijk. Zonder ironie, maar schalks breit Adam zijn verhalen aan elkaar. Steeds neigend naar het scabreuze, met nauwelijks verholen pret in het stoute. Adam brengt niet alleen een confidentie, hij doet het met veel zelf-confidentie. (Geert Sels, De Standaard)

De voltallige cast van links naar rechts: An Anthonis, Nico Vanderostyne, Edwig Abrath, Birgit Langenhuysen, Frank Adam, Rik Teunis, Johan De Smet, Fabrice Commeyne en Britt Van Alsenoy.

Levensliederen van een absurd theaterduo

CD / CONFIDENTIES! / LIEDERENCYCLUS / JOHNNY DE SMET (MUZIEK) & FRANK ADAM (TEKST)

Nog voor de verschijning op cd had de liederencyclus *Confidenties!* van componist Johnny De Smet en auteur Frank Adam bij het Vlaamse theaterpubliek al een reputatie door de performances van het absurde duo zelf. Hun combinatie van ironie en melancholie is uniek en veroorzaakt een wonderbaarlijke symbiose van ontroering en hilariteit. Johnny De Smet geniet een zekere cultstatus als componist van theater- en operamuziek en als vaste begeleider van Kamagurka en Jules Deelder. Frank Adam schrijft theater- en operateksten, romans, poëzie, fabels en liederen. Samen creëerden ze eerder de openluchtopera ‘Urt!’ en de alom geprezen literaire performance van Adams absurde fabels “*Confidenties aan een ezelsoor*”. Beide teksten werden bekroond met de “prijs voor letterkunde van de Provincie West-Vlaanderen, dramatische kunst 2006”. Frank Adam wordt vocaal bijgestaan door de zangers Benoît De Leersnyder en Barbara Verfaillie. De begeleiding is in handen van het muzikaal gestoorde Johnny Smet String Quartet (o.l.v. Paul Klinck).

‘Unieke gezongen rijmen waarop De Smet en zijn melodisch gevolg volle gas kunnen geven. Existentieel, melancholisch ook. En perfect in balans.’ (De Morgen)

‘Liederen die me deden denken aan die mooie liederen van Bertolt Brecht, waar hij via een poëtische omweg, zijn kritische blik op de maatschappij kwijt kon. In deze voorstelling klinken die wel nooit belerend, daar zorgt de muziek van Johan De Smet voor.’ (Pol Arias Radio 1)

‘Johnny Smet bindt met duivels genoeg de strijd aan met om het even welk genre. Een hoogst originele combinatie van tekst en muziek’ (Roger Arteel Theatermaggezien)

CD / EROTISCHE FABELS EN LIEDEREN OVER DE LIEFDE / FRANK ADAM, JOHAN DE SMET EN LES VOIX EROTIQUES DE LA BELGIQUE O.L.V. EDWIG ABRATH

Op Valentijn 2009 verscheen de nieuwe CD met erotische fabels.

Tracklist: 1. In sauna erotica (3:51) 2. O Venus, Mars en Cupido (1:10) 3. De man die te vroeg thuiskwam. Over de velerlei manieren waarop een vrouw haar man kan verrassen (6:43) 4. D’hersens van de vent (2:30) 5. De agent en de brunette. Over methoden om de begeerte te prikkelen bij collega’s (2:58) 6. Ik zal er altijd voor jou zijn (3:09) 7. De koning en de gemaskerde coureur. Over het erotische Zelf (4:28) 8. Le tour de l’amour (3:45) 9. De geheime vriendin. Over de retorica erotica (6:17) 10. k Em ziêr! (3:10) 11. Verleiding, Opwinding, Orgasme & Schuld. Een allegorische benadering van het menselijk verlangen (5:04) 12. Eenzaam, eenzaam...(3:33) 13. Het afrodisiacum. Over de erotiserende werking van prei, gember, neushoornstof en gemarineerde stierentestikels (9:40) 14. Liefde, wilt ons strelen... (2:29)

Muziek: Johan De Smet Tekst: Frank Adam Meer info op www.davidsfonds.be, www.dewerf.be, www.frankadam.be door Frank Adam, Johan De Smet en Les Voix Erotiques de la Belgique o.l.v. Edwig Abrath.

Na vijf jaar is ‘Confidenties’ een literaire merknaam, officieel erkend door unaniem lovende kritieken en onlosmakelijk verbonden met de naam Frank Adam.

(Foto © Eleonora Loontjens)

Confidenties ‘on air’

Na de scène en de opnamestudio lonkte ook de ether. Na enkele sporadische verschijningen op Radio 1 en Klara, kreeg de ezel van de *Confidenties* najaar 2008 een ruimer forum op Klara. In het programma ‘De Tuin van Eden’ bracht Frank Adam een reeks erotische fabels in luisterspelformule, muzikaal bijgestaan door componist Johan De Smet en ‘Les Voix Erotiques de la Belgique’. Deze drie passionele vocale muzen - An Anthonis, Britt Van Alsenoy en Birgit Langenhuysen - lieten zich muzikaal leiden door dirigent Edwig Abrath. De *Erotische Fabels* gingen met hetzelfde artistieke team ook in première in een tweede theatervoorstelling, opnieuw in Kunstencentrum De Werf.

Toekomstige Confidenties

“‘Confidenties aan een ezelsoor’ is een ijzersterke formule, een gouden ei.” (Klara)

Zolang zijn geestelijke vader het tijdelijke niet met het eeuwige verwisselt, kan Adams’ literaire ezel in de krant, in boekvorm, op scène en in de ether nieuwe thema’s blijven exploreren. En zelfs daarna kan de ezel blijven bestaan...

In Boek drie verkent de ezel alvast het thema van de liefde...

‘Sluit in uw hart de volgende geheimen: in de erotiek is elk gezicht een masker voor de ziel, in de liefde is het als haar spiegel. In de erotiek moet u ten allen prijze spelen, in de liefde moet u voor alles zijn.’

De voorkeur van Frank Adam

BOEK 1 / VEERTIENDE CONFIDENTIE / GOD, DE DUIVEL EN HET BIER

Geheel in tegenstelling tot wat men zou verwachten, gebeurde er niks bovennatuurlijks toen God op een avond aan de ezel verscheen. Na een drukke dag had de ezel zich voor de stal geïnstalleerd met een krat bier toen God ineens gezellig naast hem zat te schommelen in een stoel.

‘Weet je wat het is met mensen?’ vroeg God nadat hij ook een blikje bier had geopend en een zichzelf op een flinke slok had getrakteerd. ‘Nee,’ zei de ezel.

God trok zijn schouders achteruit, schopte zijn sandalen uit en rekte gemoedelijk zijn tenen. Het uitzicht op de woestijn was adembene-mend.

‘Ach, hoe zal ik het zeggen,’ zuchtte Hij. ‘Mensen zijn en blijven altijd mensen, begrijp je wat ik bedoel?’

‘Ja, mensen zijn mensen,’ zei de ezel. ‘Ik begrijp wat je bedoelt.’ Gods linkervoet, bemerkte hij nu, telde een kromme zesde teen.

‘Laatst nog, bidt een vrouw tot mij en smeekt: “Lieve genadige god, maak me mooi en maak me rijk!” Ik zeg: “Goed, ik zal mijn best doen, hoe mooi en hoe rijk had je jezelf gewild?” “Wel,” zegt ze, ‘ik wil eigenlijk veel grotere borsten en heel veel geld.” “Dat gaat niet,” zeg ik, “zoveel tegelijk. Je zult moeten kiezen: of veel grotere borsten of heel veel geld.” “Geef me dan maar heel veel geld,” snauwt ze, “daarmee koop ik zelf wel grotere borsten. Bij een plastisch chirurg.”

Nooit genoeg, snap je?

En dan die man die mij aanroept en smeekt: “Ik wil een andere vrouw.” Ik zeg: “Man, wat is er mis met je huidige vrouw?” “Ik kan niet vergelijken,” zegt hij, “geef me een andere vrouw en ik zal je zeggen wat er scheelt.” Ik bezorg de man een andere vrouw, maar ze kan hem “toch niet echt bekoren.” “Waarom niet?” vraag ik. “Geef me een andere vrouw dan de andere vrouw die ik nu heb,” zegt hij, “en ik zal je zeggen wat de vorige twee mankeert. “Ja, man,” zeg ik, “zo kunnen we bezig blijven. Weet je wat, ik geef je gelijk al de vrouwen die ik heb. Zie zelf maar wie of wat je wil en laat het me dan weten.” Maar het mag niet baten. “Niet één vrouw die mij bekoort,” zegt hij... achteraf. Als meneer heeft ze eerst allemaal van alle kanten en op allerlei manieren lekker heeft gepakt. Ik zeg: “Man, zeg mij nu toch eindelijk wat er met mijn vrouwen scheelt! Zijn ze te dik, te lang, te dom, te slim, te slaafs, te dominant?” “Nee,” zegt hij, “ze zijn te vrouw. Allemaal.” “Het spijt me,” zeg ik, “maar een vrouw die minder vrouw is dan de vrouwen die ik heb geschapen, is geen vrouw meer, maar een man.” “Wel ja,” zegt hij, “een vrouw met iets meer man in zich, met iets meer mij. Kun je er mij zo één niet scheppen?” En ik zeg: “Hé, zeg, man! Ben jij voor de pot misschien, of wat?”

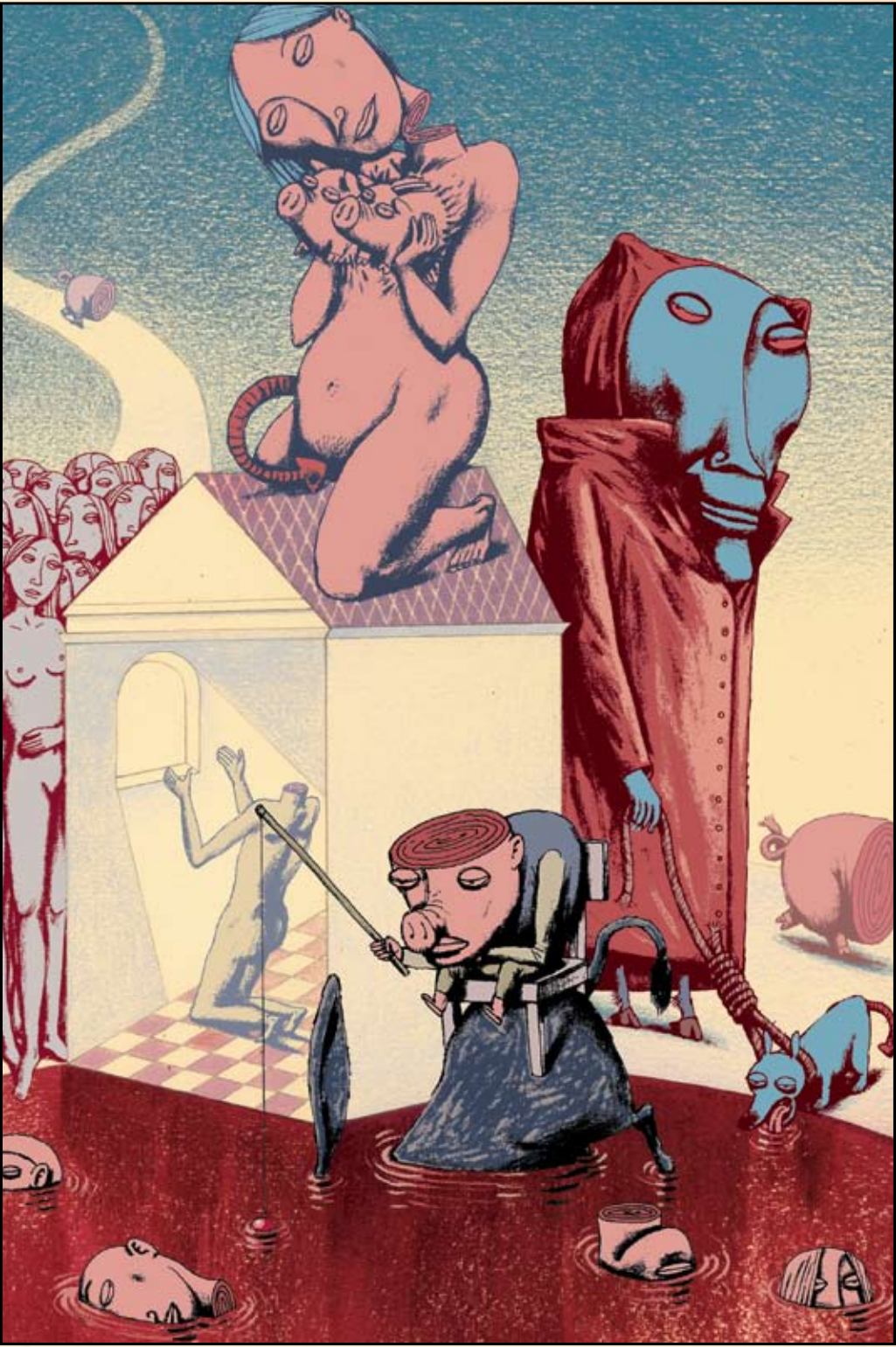
Met mensen is er altijd iets, weet je wel?

En dan die wetenschapper die een prijs krijgt - een Nobelprijs nota bene!- maar het lef heeft om te zeggen: “God, het is niet genoeg! De enige prijs die ik nog wil, is eindelijk mogen weten wie jij werkelijk bent! Gun mij een glimp van jouw goddelijke dna! Daar zoek ik al mijn hele leven naar!” “Je weet,” zeg ik, “dat een mens niet in het licht van de zon kan kijken. Zo kan zijn geest het ook niet aan te weten wie God werkelijk is. Ga gewoon naar huis, naar je vrouw, je vier kinderen en je hond, snij de taart en geniet maar van je prijs. Meer is er hier op aarde niet te doen.” “Nee,” zegt die wetenschapper, “mijn prijs en die taart,” zegt hij, “mijn huis en mijn vrouw, mijn vier kinderen en mijn hond, dat is allemaal illusie!” “Als dat toch allemaal illusie is,” zeg ik, “waarom gooi je dan je vrouw die taart

“Geheel in tegenstelling tot wat men zou verwachten, gebeurde er niks bovennatuurlijks toen God op een avond aan de ezel verscheen”

niet in het gezicht, snij je haar de keel niet over, knuppel je kinderen de schedel niet in en hang je je hond niet op aan de trap?” “Als het dat maar is!” roept hij. En hij gaat naar huis, gooit zijn vrouw de taart in het gezicht, snijdt haar de keel over, knuppelt zijn kinderen de schedel in en hangt zijn hond op aan de trap. Enfin, ik krijg medelijden, je weet hoe dat gaat. Ik laat hem dan toch zien wie ik werkelijk ben. Zo van: “Tadaa!” En weet je wat je dan krijgt als dank voor al dat goddelijke mededogen? Voor al je goddelijke compassie? Met het mes dat bedoeld was voor de taart rijt meneer vlak voor mijn neus zijn keel open en het bloed spat in mijn gezicht. “Sorry,” zeg ik, “maar nu ga je te ver!”

God ademde zwaar en staarde lange tijd zwijgend voor zich uit. De ezel verbrak de ongemakkelijke stilte met een kuch en wou zeggen “Tja, mensen blijven mensen, er is altijd iets” maar God was hem voor. Hij keek de ezel recht in de ogen en vroeg: ‘Zou ook jij niet dolgraag willen weten wie

ik werkelijk ben?’

Een vaag voorgevoel deed de ezel verstijven van angst. En toen God zijn bierblikje omhoog hief en er met een wijde glimlach uitdagend naast poseerde, zag de ezel dat zijn angst was gegrond. Op het blikje, boven de vlamme letters van de merknaam, stond de beeltenis van een duivel die sprekend leek op het gezicht van God.

‘Wel?’ drong God aan, met een rode gloed in zijn ogen, ‘ben ik een dwerg, een grap, het Niéts? Nee?... Rarara... wie ben ik dan wel?’

De ezel zocht naar een moge-lijk antwoord maar de woorden gistten plotseling in zijn keel en werden toen helemaal opgenomen in een gutsende straal bier die hij zijn eigen muil zag verlaten.

Het was middernacht toen de ezel met barstende kop-pijn ontwaakte op de grond, zijn voorpoten gewrongen onder zijn lijf, zijn kop haast

achterstevoren op zijn romp. De stoel naast hem was leeg. Om hem heen, verspreid in het zand, meende hij wel 666 lege bierblikjes te zien glinsteren in het licht van de maan. Hij ademde een paar keer in morse – volgens het amechtige patroon van ‘Uit-uit-in!’ – en snoof diep bij elke ‘In!’. Er hing een verzuurde lucht in de nacht die duidelijk afkomstig was uit hemzelf. Hij bevoelde zijn lippen, en ontdekte slijmerige brokjes en slierten die daar anders niet hingen. En hoewel het maanlicht niet sterk genoeg scheen om dat te kunnen onderscheiden, en zijn koppijn ook geen verder onderzoek toeliet, wist hij met stellige zekerheid dat hij ook in zijn broek had gepist.

‘EEN HEDENDAAGSE CANDIDE. EEN BESTIARIUM VAN DE MODERNE MENS. EEN ABSURDE, MELANCHOLISCHE, FILOSOFISCHE, KRITISCHE ÉN STOUTE CATALOGUS VAN DE CONDITION HUMAINE.’ (DE STANDAARD DER LETTEREN)

BOEK 1 / DERTIENDE CONFIDENTIE / DE ZELFMOORDTERRORISTE, HAAR GELOOF EN HAAR TECHNIEK

De ezel was als pacifist geenszins onderlegd in de wetten van de granaatkunde maar had als doe-het-zelver voldoende notie van elektriciteit om te vermoeden dat de vrouw die hem haar half naakte, met explosieven gedrapeerde torso liet zien, geen vertegenwoordigster in kerstverlichting was. Toen zij ook nog vaardig en vlot een koordje om haar wijsvinger wond, en het strak trok met de woorden ‘Je krijgt dertig seconden de tijd om te antwoorden op de vraag!’, wist hij stellig zeker dat hij oog in oog stond met een professionele zelfmoordterroriste. Prompt namen zijn emoties het commando van zijn hersens over, en met de snelheid van een reflex zaaiden zij angst en ontredde in zijn hele lijf. ‘Ik heb... de vraag niet helemaal begrepen,’ hakte hij. ‘De vraag is,’ riep de zelfmoordterroriste, ‘“Geloof je of geloof je niet?!”’ ‘Veronderstel,’ zei de ezel met een afwerend gebaar, ‘dat iemand daar “nee” op antwoordt, wat gebeurt er dan?’ ‘Dan arriveert hij vandaag nog in de hel!’ ‘En wat als hij kiest voor “ja”?’ De zelfmoordterroriste knipperde met haar ogen en haalde haar schouders op. ‘Niets.’ ‘Wat?’ ‘Dan gebeurt er niets.’ ‘Is dat niet wat onbillijk?’ vroeg de ezel zich in alle ernst af. ‘De slechten gestraft in de hel, daar valt iets voor te zeggen. Maar de goeden, verdienen die niets béters dan... níets?’ ‘Ik ken jouw soort,’ zei de zelfmoordterroriste hoofdschuddend. ‘Jij lijkt mij weer zo’n verwaande intellectueel die tijd probeert te winnen. Maar daar trap ik niet in. Jij behoort tot het slag dat zich overal buiten waant. Jij bivakkeert op de rand van de dag. Jij leeft buiten het leven. Jij bekijkt jezelf in de spiegel terwijl je redevoeringen houdt over het gat in de ozonlaag, over armoede in verre streken, over overstromingsgevaar bij de beek in het veld om de hoek. Je geeft interviews over jezelf en de wereld, waarin je uitlegt dat uiteindelijk op de keper beschouwd alles betrekkelijk is. Je begint over de dood omdat dat in de mode is, omdat je postmodernistisch bent, of omdat je kickt op rituelen. Je neemt het woord dood in de mond gewoon als een snoepje, als een hapje op een receptie, omdat je de dood nog nooit echt hebt geproefd, omdat je niet weet wat dat is!’ ‘U moet heel wat hebben meegemaakt,’ zei de ezel zacht, ‘ik kan mij voorstellen hoe u zich voelt.’ ‘O ja?!’ riep de zelfmoordterroriste uit, ‘weet je dan hoe het wérkelijk voélt, meneer de mannelijke intellectuele ezel, als ongelovige zwijnen je verkrachten met een revolver in je keel. Zodat je kokhalst van ellende. Terwijl je kind moet toezien en zwijgen, maar het toch niet kan laten om het uit te schreeuwen. Dus als die revolver wijkt uit je mond, dan doet hij dat enkel om zich te richten op je kind. Je kind dat ineens je kind niet meer is. Want het leven, die miljarden gedachten die anders zo speels weerkaatsen tegen de binnenkant van zijn kinderschedel, gulpt nu naar buiten in een sierlijk fonteintje van bloed. Miljarden flarden dode gedachten verdampen naast je man die daar ook ligt geslacht. Alles wat je een heel leven vurig hebt liefgehad, is in een paar minuten herleid tot twee stapeltjes lauw vlees. Wat weet jij van voelen, meneer de ezel?! Dus zeg mij nu eindelijk, voor eens en voor altijd, geloof je of geloof je niet?! Je laatste dertig seconden gaan nu definitief in!’ ‘Maar... ik heb niets gedaan?!’ riep de ezel uit. ‘Daar gaat het precies om!’ krijste de zelfmoordterroriste, ‘dat je niets dóét! Iemand die gelooft - in Iets Hogers, of Iets Anders, of Iets Beters - kan niet lijdzaam toezien. Kan niet verdragen dat het Kwaad altijd en overal zomaar kan doen wat het doet! Twintig seconden!...’ ‘Goed, goed, ik geloof!’ riep de ezel. ‘Dat is niet genoeg! In wie of in wat geloof je dan? Vijftien seconden!...’ ‘Eu-eur... is zoveel. Kunt u niet een paar voorbeelden geven?’ ‘Tien!...’ ‘Ik kan zo niet denken,’ jammerde de ezel, ‘als u zo telt!’ ‘Je moet niet denken maar geloven! Vijf!...’ ‘Het komt!’ riep de ezel, ‘Wacht!’ ‘Drie!...’ ‘Ik geloof in... in...!’ ‘Te laat!’ Eén ogenblik voelde de ezel echt lijfelijk hoe zijn kop zich los scheurde van zijn romp en als een komeet in een baan om de stal werd gebracht, maar toen hij even later zijn ogen opende en zag hoe de zelfmoordterroriste vruchteloos aan haar touwtje bleef snokken, stelde hij vast dat alles aan zijn lijf nog altijd op zijn oorspronkelijke plaats zat. ‘Is er een probleem?’ informeerde hij.

‘Wat?’ ‘Een defect of zo?’ ‘Blijf waar je bent!’ riep de zelfmoordterroriste. ‘Als u mij het eens laat bekijken,’ stelde de ezel voor. ‘Ik heb mijn hele stal van elektrische leidingen voorzien.’ De zelfmoordterroriste aarzelde maar hield haar hand achterdochtig voor zich uit. ‘Volgens mij,’ zei de ezel, terwijl hij voorzichtig naar de voering van haar mantel wees, ‘zijn er twee circuits verkeerd verbonden. Rood, zie je, hoort in elektriciteit normaal gezien bij rood, en blauw bij blauw. In techniek hoeft je echt aan niks te twijfelen. Geloof u me, of gelooft u me niet?’ De zelfmoordterroriste knipperde met haar ogen. Tientallen variaties van onzekerheid flitsten voorbij in haar blik. ‘Jouw techniek is mijn techniek niet!?!’ schreeuwde ze tenslotte, toen haar ogen op woede sprongen. De hooghartige grijns die daarop volgde, liet zien

dat ze haar oude zelfvertrouwen inmiddels terug had gevonden: ‘Dat zou je wel willen, hè?! Dat ik mezelf door jouw leugens de lucht in blaas?!’ En even snel als ze haar bovenlichaam aan de ezel had ontbloot, sloeg ze haar mantel weer dicht en beende weg.

Een week later prijkte de zelfmoordterroriste met haar foto op de voorpagina van de krant. Ze zag eruit als een vredig, gezellig marktplein dat door een mysterieuze explosie zonet was veranderd in een bloederig non-figuratief schilderij. Bij het bekijken van de foto herinnerde de ezel zich een ogenschijnlijk onbeduidend voorval van de dag voordien, waarvan de diepere zin hem nu pas duidelijk werd. Hij had thee ingeschonken en een paar minuten mijmerend in zijn kopje gestaard toen er zich ineens, als vanuit het niets, enkele concentrische cirkels aftekenden in het dampende rimpelloze oppervlak van de thee. Het schoteltje eronder had ook even getrild, en vanuit het dorp verderop had een doffe knal weerklonken, alsof iemand daar een reusachtige kastanje pofte op een Bengaals vuur. ‘Ja, ik geloof,’ dacht de ezel, terwijl hij de foto uitknipte en zorgvuldig in zijn gastenboek plakte. ‘Ik geloof in geloof.’

‘UNIEKE CONTES PHILOSOPHIQUES IN DE TRADITIE VAN VOLTAIRE EN TEGELIJK EEN SPIEGEL VAN DE MODERNE TIJD.’ (FILOSOOF LAMBROS COULOUBARITSIS)

BOEK 2 / TIENDE CONFIDENTIE / DE LIFTER EN ZIJN 4X4

De ezel was er niet erg gelukkig mee dat hij midden in de woestijn en op het heetst van de dag de ruit van zijn gekoelde terreinwagen moest open-draaien om het verhaal van de lifter te aanhoren, en deed bij de nadere kennismaking ook geen moeite om dat te verbergen.

‘Welkom in mijn 4x4,’ zei hij toen de lifter het portier dichttrok, ‘al moet ik be-kennen dat ik doorgaans hard op het gaspedaal trap als ik een creatuur als u aan de horizon zie opdoemen, en ik geef maar mee dat ik mij ongemakke-lijk voel bij de vanzelfsprekendheid waarop u hier op mij staat te wachten als op een tram. Volgens uw verklaring begon uw eigen 4x4 zonder noe-menswaardige aanleiding te sputteren en produceerde uw motor ineens het geluid als van een antieke koffie-molen vol grind. Vervolgens bolde uw wagen uit, bent u daar achter die rots na een kleine kansberekening op uw dooie gemak beginnen te liften en doemde u zo-doende voor mij op als uit het niets. Dat lijkt mij enigszins logisch allemaal, en tegelijk ook niet.’

‘Logisch, logisch, wat is logisch,’ zei de lifter, die er voor de ezel het besepte hun ontmoeting aannemelijk had gemaakt met behulp van Wittgenstein en Newton, maar zich tijdens de verdere rit naar de rots met evenveel gemak bediende van argumenten, spreuken en wijsheden uit de wachtkamer of het café.

Toen ook nog bleek dat hij heel wat van de wereld had afgereisd, dat hij ge-deeltelijk dezelfde route als de ezel had afgelegd, en dat sommige van de figuren die de ezel had ontmoet en enkele van de avonturen die de ezel had beleefd, in licht gewijzigde versies ook in zijn verzamelde reisanekdoten voorkwamen, liet de ezel alle wrevel varen.

Spoedig haalden hij en zijn medepassagier goede herinneringen op, slaak-ten zij enkele zuchten van nostalgie, en waagden zij zich aan enkele be-spiegelingen omtrent het wezen van het reizigerschap.

‘Ik ga op reis, denk ik,’ zei de lifter, ‘omdat ik op zoek ga naar mezelf.’

‘Bent u niet eerder het type,’ vroeg de ezel zich af, ‘dat een reis onder-neemt omdat u uzelf juist ontlucht?’

‘Misschien,’ zei de lifter peinzend. ‘Of zouden we op een dieper, onbewus-ter niveau dan toch niet allemaal gewoon op zoek naar de Ander? Mag ik vragen hoe u dat ervaart?’

“O nee, gaandeweg, zei de ezel, ben ik de eenzaamheid beginnen te koesteren als een intieme vriendin”

‘Er zijn perioden geweest,’ zei de ezel, ‘dat geef ik grif toe, dat ik tijdens mijn reis vurig verlangde naar een oude kennis van mij als naar een dierbare vriend. Maar toen ik mij herinnerde hoeveel keer ik achter zijn rug mijn blik ten hemel placht op te slaan als hij aan het woord was, of

hoe vaak ik tegen derden heb gezegd “Let niet op de os!” of “Sla op die os geen acht!” besepte ik dat mijn vriendschap voor hem een te verwaarlozen nevenwerking van de eenzaamheid was. Dat ik eraan moest verzaken.’

‘Dus u had op reis wel degelijk last van eenzaamheid?’ vroeg de lifter.

‘Ik heb het meegemaakt,’ zei de ezel, ‘laat ik niet hypocriet doen, dat ik in een vijfsterren-restaurant naar mijn bord zat te staren als naar de voeder-bak van een geketende, mishandelde hond, dat ik mij onder het uitstoten van dierlijk gehuil met mijn gezicht in een kwak aardappelpuree liet vallen, en mij tegen de borst van de maître d’hôtel snikkend afvroeg of ik dan toch niet moest toegeven aan het knagende verlangen naar een vrouw en een kind.’

‘Eenzaamheid dreef u op uw reizen bijna tot waanzin?’

‘O nee, gaandeweg,’ zei de ezel, ‘ ben ik de eenzaamheid beginnen te koes-teren als een intieme vriendin, en op dit punt in mijn

leven gekomen, ben ik zo onthecht dat alleen-zijn mijn hoogste edelste streven is geworden. Ik heb zelfs verleerd om te praten met mezelf. Als je vol-maakt eenzaam wil zijn moet je ook aan die laatste verlokking weten te weerstaan.’

In eerste instantie trok de ezel slechts téchnische conclusies toen zijn 4x4 zonder noemenswaardige aanleiding begon te sputteren, en de motor plotse-ling het geluid produceerde als van een antieke kof-fiemolen vol grind.

Hij trapte vergeefs op het gaspedaal, blikte in paniek van dashboard naar koppelingspedaal maar bleef als versteend voor zich uit staren toen hij, voorbij het uiterste punt van de rots gekomen, een defecte 4x4 zag opdoemen, die in geen enkel kenmerk – zelfs niet wat de nummerplaat betrof - verschilde van de zijne.

‘Waarom,’ vroeg hij aarzelend aan de lifter, ‘draagt uw 4x4 mijn nummerplaat?’

‘Omdat mijn 4x4,’ antwoordde de lifter, ‘anders niet zou lijken op uw 4x4.’

‘Maar waarom,’ vroeg de ezel, ‘zou uw 4x4 moeten lijken op mijn 4x4?’

‘Omdat mijn 4x4,’ zei de lifter, ‘ook werkelijk uw 4x4... is.’

Met geen ander bedoeling dan om ook zijn ogen deel te laten nemen aan de conversatie, wendde de ezel ze tot de lifter maar de aanblik van zijn medepassa-gier zette zijn haren overeind van ontzetting.

‘Waar-om,’ stamelde hij, ‘hebt u maar één oor en lijkt u op een ezel?’

De lifter stak langzaam een hoof in de lucht en strek-te die glimlachend voor zich uit.

‘Daarom,’ zei hij wijzend.

In de korte tijdspanne waarin de ezel de contouren van de defecte 4x4 als water zag verdampen in de hete trillende woestijnlucht, en hij zijn eigen terrein-wagen voelde uitbollen tot net op die plek, begon hij stilaan te begrijpen wat hem overkwam. En het moment dat hij met schrik om het hart opzij keek en vaststelde dat de zetel naast hem inderdaad al die tijd leeg was geweest, liet hij zijn kop op zijn stuur vallen en barstte hij uit in een dierlijk gehuil. Mijlen verderop, in de tussen de rotsen eindeloos weerkaat-sende echo, kon de kenner niet alleen de stem van de eenzaamheid herkennen, maar ook de schreeuw van het diep gewortelde verlangen naar een vrouw en een kind.

‘WIJSHEIDSPARABELS DIE ZO UIT DE SPROOKJES VAN 1001 NACHT LEKEN TE ZIJN WEGGELOPEN.’
(KNACK)

De voorkeur van Klaas Verplancke

BOEK 2 / TWEEDE CONFIDENTIE / DE POOIER, DE LIEFDE EN HET VUUR

‘Als ik het goed begrijp,’ vroeg de ezel aan de pooier, ‘ervaart u uw vrijspraak niet echt als bevrijdend?’ De pooier probeerde vergeefs de deur van de tochtige kamer te sluiten, gooide zijn sigaretten op de tafel, vulde twee colaglazen tot de rand met wodka, en dronk zonder toast of enig ander protocol meteen een flinke slok.

‘Bewijzen zullen ze nooit vinden,’ legde hij uit. ‘Teveel mensen nemen mij in bescherming. Bovendien houden de meisjes en jongens hun lippen stijf op elkaar. Zo dom zijn ze nu ook weer niet. En wat valt er trouwens te vertellen? We blijven toch niet eeuwig knuffelen met een knuffel? Dat soort dingen gebeurt.’

‘Maar al bij al voelt u zich onrecht aangedaan?’ ‘Mensen van de wet hebben geen begrip voor sociale structuren en cultureel bepaalde factoren. Die jongens en meisjes doen het voor hun ouders. Met hun winst – ze verdienen echt behoorlijk – willen ze hun ouders een nieuw leven geven in de dorpen ver weg. Zelf is het hen niet om luxe te doen.

Ze zijn hun ouders ook bijzonder dankbaar dat ze door hen indertijd zijn verkocht en zo in ons systeem zijn beland. Als ze een beetje weten vol te houden en hun ambities weten te beteugelen, hebben ze hier in de moderne achterbuurten tenslotte een toekomst. Want geloof me of niet, die jongens en meisjes vinden het al bij al leuk werk. Er zijn van die dagen dat ze er geen zin in hebben, maar wie heeft dat niet? Sta jij elke ochtend te springen om het zoveelste artikel uit je pen te knippen over alweer zo’n demente grootmoeder die voor het slapen gaan haar gasfornuis wijd open heeft gedraaid?’ ‘Hoe was hun eerste keer?’ wou de ezel weten.

‘Die valt vaak niet mee, dat spreekt voor zich. Maar ik heb de jongens en meisjes zelf opgeleid, snap je? Ik heb het de eerste keren zelf met hen gedaan en uitgelegd hoe het moet. Met veel liefde en geduld. Collega’s zeggen wel eens hey! waar haal je de energie, maar ik doe dat graag. Ik hou van jongens en meisjes, het is iets dat in mij zit. Ik kan daar niet aan doen. In de gevangenis heb ik daar destijds over gepraat met een psychiater. Hij zei dat je sommige dingen niet kunt verhelpen en dat men begrip moet opbrengen voor dat soort liefde. En dat het zelfs een beetje in ieder van ons zit. Als een klein maar niet te blussen vuur. ‘Dus ook in mij?’ vroeg de ezel.

De pooier haalde zijn schouders op. ‘Neem nu al die voorbeeldige rechters, rechercheurs en commissarissen. Wat gaat er in hun hoofd en hun onderbuik om, denk je, als hun spichtige dochter van elf met opzet haar badkamerdeur niet sluit en vraagt of ze eens het slotje van haar halsketting willen komen repareren? Of als hun zoon met zichzelf in de douche staat te friemelen en dan zomaar zonder handdoek door het huis loopt te paraderen? Is het niet wraakroepend, dat juist dat soort mensen over mij een oordeel uitspreekt en telkens zelf de dans ontspringt?’

Weet je, mijn vader heeft mij indertijd voor een half uur uitgeleend aan zijn ploegbaas, in ruil voor een halve fles wodka. Op de achterbank van zijn skoda bestelwagen. Maar hey! hoor je mij daarover janken? Hoor je mij schreeuwen dat mijn vader een perverse bandiet is die levenslang achter de tralies moet? Ik hou van mijn vader, weet je wel? Dat soort dingen gebeurt. Ik heb me daar bij neergelegd.

“In sommige landen,” zei die psychiater, “geven ze je een spuitje om bepaalde driften lam te leggen of gaan ze over tot castratie. Hoe sta jij daar tegenover?” En ik zei: “als er iets moet gebeuren, dan doe ik het liever zelf.” Want ik loop daar serieus mee rond. Met plannen om er een eind aan te maken. Het is zo’n ondraaglijke last en het onbegrip is zo groot. Ik voel mij vaak een opgejaagd beest, waar ze straks mee kunnen doen wat ze willen.

Maar ik krijg het niet gedaan, ik kan het niet. Vooral niet voor mijn meisjes en jongens. Wat zou er van hen moeten worden als ik er niet meer ben?’

De pooier had zijn emoties bij het afscheid moeilijk kunnen bedwingen en had de ezel omhelsd en gekust op zijn wang.

Hoewel dit onverwachte teken van intimiteit – bedacht de ezel achteraf – natuurlijk ook gewoon een cultureel bepaalde omgangsvorm kon zijn. Tijdens de omhelzing had hij in elk geval de vier knoppen van het verroeste gasfornuis stiekem opengedraaid en op de gang had hij de pooier vuur aangeboden voor zijn zoveelste sigaret.

Toen de ijzeren poort van het kraakpand achter hem dicht was gevallen,

was de ezel in zeven haasten het blokje om gelopen zodat hij langs de eros-bioscoop kon passeren, waar hij een ticket en een flyer van de laat-avondfilm uit de vuilnisbak had gevist (‘Duizend-en-één-doo’s’).

In zijn hotel had hij een praatje gemaakt met de oude, dove, tv-kijkende receptionist die hem een sigaret en een prostituee had aangeboden. De ezel had gezegd dat hij een astmapatiënt was en dat beide geneugten te belastend voor zijn longen zouden zijn. Maar dat hij hield van een goede film en een glas wijn. Waarop hij met de bioscoopflyer had gezwaaid.

De receptionist had meevoelend gekeken van de ezel naar de flyer en terug, en vervolgens het volume van de tv weer hoger gezet. De geweldige gasexplosie die toen om de hoek had weerklonken en de ruiten van de receptie zelfs even had laten trillen, trok slechts in zoverre zijn aandacht dat hij meende dat de ezel gekucht had om zijn ontbijt voor de volgende ochtend te bestellen.

‘Muesli, chljeb i kasja. Spasiebu!’ had de ezel in een tekstballon op de flyer genoteerd, boven twee wijd gespreide, met wit vocht bevlekte vrouwenbenen: ‘Granen, brood en boekweitpap. Dankuwel!’

Boven in zijn kamer had de ezel voor het slapengaan alles nog eens overlopen. Als ze zouden vragen waar hij was geweest die avond dat bepaalde uur zou hij zeggen: ‘In de bioscoop’ en de receptionist zou dat naderhand bevestigen. Als ze zouden willen weten om welke film het

ging zou de receptionist zich de erotische flyer wel herinneren, alsook het daarop genoteerde ontbijt. Als ze foto’s zouden laten zien met de verminkte resten van een pooier zou hij het hoofd schudden en zeggen: ‘Ik ken die resten niet’. En als ze zouden uitleggen dat alles erop wees dat het om een afrekening ging zou hij zeggen: ‘Dat soort dingen gebeurt. Ik heb me daar bij neergelegd.’

“Boven in zijn kamer had de ezel voor het slapengaan alles nog eens overlopen”

‘DEZE FILOSOFISCH GETINTE CONFIDENTIES ZIJN UITSTEKEND IN BALANS: WEZENLIJKE THEMA’S, VLIJMSCHERP VAN TAAL EN REDENERING, EN ONGEREMD CYNISCH IN DE AFWIKKELING.’ (BIBLION)

BOEK 2 / VIJFDE CONFIDENTIE / HET HOOFD, HET VERLEDEN EN DE TOEKOMST

Het hoofd voelde nog lauw aan en raakte nog vlot uit zijn woorden toen de ezel het vond in de sneeuw aan de kant van de weg. Bij momenten sprak het zelfs zeer opgewonden en even tevoren had het nog geschreeuwd. Eerst had de ezel gedacht aan een van de vele vogels, die in de ijzige winterlucht hongerig boven de heuvel cirkelden. Tot hij dat witte wolkje adem had zien opstijgen uit de sneeuw. ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ vroeg hij nadat hij het meeste vuil van het hoofd had gewreven. ‘Kunt u me alstublieft zeggen waar ik mij bevind?’ ‘Om eerlijk te zijn,’ zei de ezel, ‘hoopte ik dat u mij dat kon vertellen. Ik ben niet van de streek en ben zelf al een heel eind verdwaald.’ ‘Wilt u dan alstublieft met mij de heuvel oplopen,’ vroeg het hoofd, ‘Ik ben wel van de streek, maar ik moet mij kunnen oriënteren.’ De ezel bemerkte dat het hoofd een oog miste en dat het andere half uit zijn kas hing, begreep dat zulks het er voor het hoofd niet makkelijker op maakte en nam zich voor niets van het ongemak te laten blijken. ‘Beschrijft u mij nu alstublieft wat u ziet,’ vroeg het hoofd toen ze de top van de heuvel bereikten. ‘Het is dringend!’ ‘Een felle winterzon,’ zei de ezel met half dichtgeknepen ogen, ‘breekt door

de grijze winterochtendnevel heen en beperkt het zicht in grote mate. Het is moeilijk kijken, zo met het weerkaatste licht op dat dunne verse laagje sneeuw.’ ‘Bespeurt u ergens een moskee?’ vroeg het hoofd ongeduldig. ‘Ik... geloof van wel.’ ‘En ziet u een kerk?’ ‘...Ook ja.’ ‘En ziet u daartussen een huis?...’ ‘...Ongeveer.’ ‘...Met een scheef rood dak?’ ‘Luister,’ zei de ezel, ‘als u naar het liefvallige dorpje wil daar beneden dan breng ik u er toch zo naartoe. Het is een kleine moeite.’ ‘Nee, er is geen tijd!’ legde het hoofd uit. ‘Ik geloof dat ik een bijna-dood-ervaring heb. Mijn hele leven flitst aan mijn geest voorbij maar ik ontvang, denk ik, ook beelden uit de toekomst. Ik wil mijn familie in het dorp inlichten over wat komen gaat. Wilt u haar alstublieft mijn laatste boodschap overbrengen?’ ‘Als ik u daarmee van dienst kan zijn.’ ‘Zeg tegen mijn vader dat het in orde komt met zijn prostaat. Ze zullen hem naar een ziekenhuis brengen in de stad. Het zal goedaardig zijn en hij zal op het vlak van de seksualiteit nog veel plezier beleven in zijn verdere lange leven.

Zeg tegen mijn moeder dat ze lang kan leven als ze anders gaat leven. Als ze zegt: “Wie ben jij om jou hier zo te komen moeien” of als ze voorspelt: “Ik word zeker honderd-en-meer in sha’allah of als-het-god-belieft”, zeg haar dan dat god en allah en ook alle andere goddelijke wezens en demonen de meest kwaadaardige trombose voor haar hebben voorzien als ze haar suikers en vetten niet laat. Zeg tegen de man van mijn jongste zus dat hij weer moet praten tegen de vrouw van mijn oudste broer. Zeg tegen mijn oudste broer en zijn vrouw dat ze weer moeten praten met elkaar. Zeg dat ze ook weer moeten praten tegen hun kleinste zoon. Zeg hen nog niet dat ze hem zullen verliezen. Zeg hen dat ze hem liever moeten zien. Vraag mijn dochter dat ze mij toch niet vergeet. Vraag mijn zoon dat hij toch niet al teveel aan mij denkt. Zeg tegen mijn vrouw dat ze ons huwelijkscontract niet mag vergeten als ze naar de notaris gaat. Zeg haar dat ze zich geen zorgen maakt. Zeg haar dat ik altijd alles heb geregeld. Zeg haar dat ik altijd alles heb besproken. Behalve één ding. Dat ik één iets nooit kreeg gezegd. Zeg haar...’ Op dat ogenblik echter sloot het hoofd de ogen en begon het hardnekkig te zwijgen. De ezel hield het voor zich uit, schudde het mechanisch heen en weer en zocht als in een reflex naar een opening waarin hij een muntstuk of een coupon kon steken, opdat het hoofd alsnog de woorden zou spreken die het zijn hele leven voor zijn vrouw had bewaard. Maar toen trokken de wolken open, brak er niet alleen witgeel zonlicht maar ook hemels winterblauw doorheen en liet het liefvallige dorpje zich helemaal zien. De sneeuw was intussen flink beginnen te smelten, de ezel kreeg het warm. Uit het verblindende spektakel van winterochtendnevel en sneeuwgespiegeld zonlicht kwamen ineens auto’s te voorschijn, met geopende portieren, gebarsten ruiten, gekanteld op hun zij, huisdeuren, uit hun hengsels gelicht, ruiten, gebroken of gebarsten. Maar ook menselijke rompen, met verwrongen armen of gespreide benen werden zichtbaar. En het wit van de sneeuw dat ondanks de onverwachte dooi het hele landschap bleef sieren, werd hier en daar gekleurd door tinten, vlekken, plassen rood, die kwamen gesijpeld uit drempels, uit auto’s, of die zich als vloeibare aura’s kunstig aftekenden rond her en der verspreide hoofden. Bij het aanschouwen van het tafereel liet de ezel het hoofd vallen. Het botste, stuiterde langs de helling naar beneden, als een opgewekte golfbal, op weg naar een hole in de tijd, een gat in het absurde, waarin verleden, heden en toekomst voorgoed zouden verdwijnen.

‘STERK, ONDERHOUDEND, HUMORISTISCH EN PIJNLIJK. VERHALEN VAN ALLE TIJDEN MET TYPISCHE INGREDIËNTEN VAN DEZE TIJD.’ (DE LEESWOLF)

!!!!!!! NIET VOOR ZEDIGE LEZERS - NIET VOOR ZEDIGE LEZERS - NIET VOOR ZEDIGE LEZERS !!!!!!!!

BOEK 3 / VEERTIENDE CONFIDENTIE / VERLEIDING, OPWINDING, ORGASME & SCHULD EEN ALLEGORISCHE BENADERING VAN HET MENSELIJKE VERLANGEN

De stem van de dramaturg zegt: ‘We zijn er klaar voor.’ De theatertechnicus dooft zijn sigaret. Verleiding, Opwinding en Orgasme staan in een cirkel van licht. Links op de scène bevindt zich Schuld, gevangen in een fallus van glas.

De ezel zit in het midden van de lege theaterzaal, een brochure op zijn knieën. Met zijn zaklampsleutelhanger volgt hij de tekst.

Verleiding: O Orgasme, hoeveel lichtjaren hebben de zonne-energiecellen in mijn kut, mijn reet en mijn tetten in afwachting van uw pik niet gegloeid!

Opwinding: O Orgasme, voltrek met uw vers geüpgrade sperma eindelijk onze transhumanistische hereniging!

Verleiding: O Orgasme, laat uw nanotechnologisch gestuurde zaadcellen zich in zwermen over mijn tong en mijn eenzaamheid ontfermen!

Orgasme: Wees niet bevreesd, spuitend in u zal ik...

Orgasme zwijgt onverwacht. De dramaturg kucht. De ezel gooit zijn tekstbrochure op de grond en staat op.

Ezel: Okay, zaallicht en we doen dat opnieuw! Ik snap niet waarom u daar allemaal als houten klazen

staat te bewegen. En Orgasme, wat overkwam u zo ineens?

Orgasme: Er is iets met de tekst. Ik begrijp niet voldoende wie ik ben in het stuk, waardoor ik midden in mijn tekst ineens mijn tekst niet meer herinner.

Ezel: U bent Orgasme, u symboliseert de erotische gelukzaligheid van de transhumanistische Herenigden en uw tekst is: ‘Wees niet bevreesd, spuitend in u zal ik spuiten in ons.’

Orgasme: Ja, maar ik vóél mezelf ook niet. Loop ik als Orgasme stijf te wezen in een Armani-achtig kostuum, flaneer ik op de scène in een tanga, of sta ik hier gewoon in mijn blote flicker?

Ezel: U hoeft zich bij het zeggen van uw tekst niet om enig kostuum

of lichaam te bekommeren. U bent een allegorie, u spreekt

met de abstracte autoriteit als van een Grieks koor. Is

iedereen klaar om te hernemen?

Orgasme: Hoe kan ik nu een allegorisch Orgasme staan wezen als ik niets van mijn eigen lichaam afweet?

Ezel: Omdat in het transhumanistische tijdperk uw lichaam er niet

meer toe doet. Huid bestaat uit

zonne-energiecellen, hart en

spieren uit zelfhelend kunst-

vlees; bloed, zenuwen en

brein zijn nanobot-gestuurd.

Als Orgasme bent u volko-

men virtueel. Kan het zaal-

licht nu eindelijk weer uit

alstublieft?

Orgasme: Dat kan wel

zijn, maar denkt u waar-

lijk dat het publiek niet

zal merken dat ik op

scène toch nog in een

ouderwets lichaam

rondhos en dat het zich

niet zal afvragen of al

die hightech niet scha-

delijk is voor het milieu?

Ezel: Denkt u dan waarlijk

dat het transhumanisme

de ontdekkingen op het

vlak van de genetica, nano-

technologie en synthetische

biologie enkel maar zal aan-

wenden om de mens te trans-

formeren in een kille gevoelloze

cyborg?

Leest u toch wat er staat in uw pro-

loog: ‘In den beginne was de mens als

wezen één, en had hij genoeg aan porno

met zichzelf. De goden echter, die de mens

benijdden en zijn orgiastische glimlach ten

onrechte zagen als een teken van hybris, wilden

hem zwak maken. Zij kliefdend hem in twee, voorzagen

zijn ene helft van een penis, de andere van een vagina, en

lieten hem tot het einde van zijn dagen wanhopig verlangen naar zijn al-

gauw onvindbare Weder-mens.’

Het porno-transhumanisme dat ik in een artistiek visioen heb voorzien en

dat u via mijn tekst propageert, zal de mens van deze goddelijke slaver-

nij bevrijden en hem in een andere tijd- en ruimtedimensie met zijn oorspronkelijke Erotische Weder-Mens herenigen. Geen fantasma, verstrengeling, gangbang of orgie die niet verwerkelijkt zal kunnen worden. Maar dan zonder de jaloezie, de echtscheidingstragedies en het datingsite- of parenclubgeklungel waarmee de liefde vandaag gepaard moet gaan. De Herenigden zullen in hun herstelde eros-entiteit het menselijke verlangen kunnen downloaden als puur vermaak. Pijn en verdriet, áls ze nog bestaan, zullen enkel ten dienste staan van het eeuwige genot.

Schuld komt onder zijn glazen fallus vandaan.

Schuld: Excuseert u mij de vraag, maar in tijden van oorlog, depressie en een nakende ecologische apocalyps een theaterstuk brengen over transhumanistische erotiek, denkt u dat de gemiddelde theaterganger dat relevant zal vinden?

Ezel: O natuurlijk willen de dames-heren-acteurs het publiek liever behagen met voorgekauwde einde-der-tijden-monologen à la: ‘Hoor de drugs diep in de bomen, zie de zon in CO2! Vliegen vogels weg dan strijken bom-

men neer!’ Maar ik zeg u,

aan het einde der tijden

zal in elke tekst, in elke

monoloog nog slechts één

vraag aan de orde zijn, de

vraag die ik met mijn Niet-

Gesubsidieerd Transhu-

manistisch Porno Theater al een eeuwigheid vroeger zal hebben gesteld:

‘Als we ons lichaam hebben verbouwd en onze geest verruimd, als we de aarde hebben verlaten, de kosmos gekoloniseerd, als we de dood hebben overwonnen, als we eindelijk onze eigen goden zijn: wat gaan we dan doen met onze eenzaamheid?’

Ja, ik verlang naar de komst van mijn Erotische Wedermens, die mij troost als ik word gekleineerd, geschopt, verraden en bespot. Ja, ik droom van

een wezen op wie ik kan gaan liggen als op een waterbed, een we-

zen dat niet alleen haar armen, haar adem en haar woorden

om mij heen slaat, maar ook twee, drie of meer enorme

dikke vlezige warme tetten heeft die ik over mijn

gezicht kan schuiven als een elektrisch dons-

deken in een barre winternacht. Ja, ik droom

van iemand met een hele grote diepe

natte geile kut, die zichzelf in meerdere

grote diepe geile kutten kan kopië-

ren, om te strelen, te vingeren en

te beffen, zo ontvankelijk diep en

walvisachtig wijd, dat ik er niet

alleen mijn tong, mijn dikke

pik, mijn van heet sperma ko-

kende ballen in kan duwen,

maar zelfs mijn hoofd in kan

steken en er zoals Jonas

helemaal in kan verdwij-

nen, zodat ik voor niets of

niemand nog besta! Want

ja, er komt een dag dat ik

u allen zal verlaten! Ja, er

komt een uur dat u zich in

eenzaamheid zult afvra-

gen: Waar is hij toch, wij

wisten niet dat hij door ie-

mand werd bemind! En ja,

er komt een moment dat u

in wanhoop enkel nog dit

zult kunnen doen!

De ezel scheurt zijn hemd

open, de knopen hagelen op

het parket. Hij ontdoet zich

van zijn kleren tot hij naakt op

de toneelvloer staat. Zijn lid ver-

toont een erectie. Hij neemt het

beet bij de schacht, masturbeert

traag maar vakkundig, onderwijl

schreeuwend Wij wisten niet dat hij

door iemand werd bemind! Nadat hij heeft

geëjaculeerd op het parket, verlaat hij via de

coulissen de zaal.

Er valt een ongemakkelijke stilte die zelfs de pro-

fessionele acteurs onwennig maakt. Orgasme schraapt

zijn keel en stelt zonder enige emotie voor: ‘Laten we het stuk

herschrijven.’ ‘Ja,’ zegt Schuld, ‘we zijn beter af zonder hem.’

Verleiding stelt voor eerst te pauzeren. Als allen naar de theaterfoyer zijn

vertrokken, veegt zij een streep sperma op met haar zakdoek en verlaat,

als een schichtige, koortsige schim, via de coulissen de zaal...

“Hoe kan ik nu een allegorisch Orgasme staan wezen als ik niets van mijn eigen lichaam afweet?”

‘SCHITTERENDE, HILARISCHE VERHALEN, HEEL GRAPPIGE EN EROTISCHE TEKENINGEN.
EEN TUIN DER LUSTEN.’ (RADIO 1)

De tentoonstelling ‘De absurde fabels van Frank Adam’ is een initiatief van WINOB

WINOB staat voor ‘West-Vlaams InformatieNetwerk van Openbare Bibliotheken’ en werd in 1993 onder impuls van het Provinciebestuur opgestart om het informatieaanbod van de West-Vlaamse openbare bibliotheken te verruimen, hun dienstverlening te verbeteren en de samenwerking tussen de bibliotheken te bevorderen.

Om de publiekswerking van de West-Vlaamse bibliotheken te stimuleren werd in 2004 gestart met het aanbieden van tentoonstellingscircuits, in 2005 met het opzetten van vertelcircuits. Met ‘De absurde fabels van Frank Adam’ worden tentoonstelling en vertelcircuit samengebracht in één aanbod. De tentoonstelling bevat leuke, inspirerende, erotische, confronterende confidenties van Frank Adam gecombineerd me mooie beelden van Klaas Verplancke... maar dit is nog niet alles. Naast de tentoonstelling en dit krantje, werd er gezorgd voor een werkkaart, een educatief pakket en een vertelcircuit in de West-Vlaamse bibliotheken.

DE WERKKAART

Bij de tentoonstelling hoort een werkkaart met vragen die bezoekers kunnen gebruiken als leidraad. Deze 19 fabelachtige vragen leiden je dieper binnen in de wereld van de ezel met één oor. Zoek de antwoorden, je vindt ze in de tentoonstelling en ontdek meer over het absurde universum van Frank Adam. Vraag je werkkaart aan de bibliotheekbalie.

HET EDUCATIEF PAKKET

Naast een bezoek aan de tentoonstelling ‘De absurde fabels van Frank Adam’ kunnen jongeren en hun leerkracht gebruik maken van het educatief pakket. Dit educatief pakket geeft de leerkracht voldoende stof om met de leerlingen dieper in te gaan op de confidenties, de personages, de thema’s én de tekeningen die Klaas Verplancke bij de verhalen maakte. Dit lespakket sluit aan bij de eindtermen van de derde graad ASO van een drietal verschillende vakken. Zo hoort er bij elke confidentie een opdracht voor de vakken Nederlands en Zedenleer/Godsdiens. Het derde vak varieert. In het lespakket wordt gewerkt rond 5 confidenties uit de drie boeken van Frank Adam en Klaas Verplancke. De confidenties werden zo gekozen dat ze een aanleiding zijn om verschillende onderwerpen te behandelen. Er komen politieke thema’s aan bod, geloof en ethische kwesties worden besproken, maar ook seksualiteit en geweld worden niet uit de weg gegaan. De opdrachten en lesinhouden die hieruit voortvloeien zijn eveneens heel divers: er kan aan de slag worden gegaan met taalkundige oefeningen, er is stof voor discussie, leerlingen krijgen inzicht in literaire aspecten, er worden filosofische vragen gesteld... Frank Adam zegt zelf over de confidenties: “Als het verhaal op zich is afgelopen, werkt het nog door in het hoofd van de lezer”. Dat is ook wat dit educatief pakket doet: verderwerken op de confidenties.

Klaas Verplancke en Frank Adam op de openingsreceptie van de tentoonstelling op 16 december 2008.

VERTELCIRCUIT IN DE WEST-VLAAMSE BIBLIOTHEKEN

2 professionele vertellers en een muzikant brengen éénmaal per maand een avondvullend programma, met een eigenwijze vertolking van fabels van Frank Adam. Deze vertelavond gaat door in de bibliotheek waar de tentoonstelling op dat moment is opgesteld. In welke bibliotheek je de tentoonstelling kan gaan bekijken of op welk moment je van deze vertelavond kunt genieten vind je terug op www.winob.be.

Ben je gebeten door de fabels? Wil je weten welke West-Vlaamse bibliotheek de boeken van Frank Adam in de rekken heeft staan, bekijk dan vlug de catalogus op onze website: www.winob.be. Via deze catalogus kan je het aanbod van de West-Vlaamse bibliotheken bekijken.

AFSLUITENDE NOOT

Vond je deze tentoonstelling de moeite waard? WINOB biedt nog heel wat projecten en activiteiten aan. Op www.winob.be is er een overzicht te vinden van ons aanbod aan rondreizende tentoonstellingen, circuits, projecten, campagnes en producten. Ga vlug eens een kijkje nemen!

De reizende tentoonstelling bestaat uit 3 demonteerbare modules die u een mooi beeld geven van de “Confidenties aan een ezelsoor” en van de prenten van Klaas Verplancke.

‘Sluit in uw hart de volgende geheimen: in de erotiek is elk gezicht een masker voor de ziel, in de liefde is het als haar spiegel. In de erotiek moet u ten allen prijze spelen, in de liefde moet u voor alles zijn.’